

Ještě že tě mám!

Zuzana Mrhačová

BŮH: (*k sobě*) No už bych měl asi pohnout s tím světem, stojí mi to nějak dlouho...

JEHO MANŽELKA: Miláčku, už jsi vyrobil ten svět konečně?

BŮH: Právě jsem se do toho chtěl pustit...

JEHO MANŽELKA: Panebože!!

BŮH: Ano?

JEHO MANŽELKA: Vždyť už ti to připomínám celou věčnost!!!

BŮH: Já vím, nemusíš mi to každý století opakovat!

JEHO MANŽELKA: No tak do toho, když jsi říkal, že se do toho chceš pustit. Já se dívám!

BŮH: Vždyť už dělám!!

Trapná pauza, kdy se nic neděje. BŮH se snaží předstírat, že přemýšlí, ačkoliv naprosto přesně ví, co bude následovat. JEHO MANŽELKA předstírá zájem o obláček ve tvaru...no, obláčku.

JEHO MANŽELKA: Ty, miláčku?

BŮH: (*smířeně*) Ano, lásko?

JEHO MANŽELKA: Já už jsem tak trochu vymyslela, jak by ten svět mohl vypadat...

BŮH: (*k sobě*) Kdo by to byl čekal... (*nahlas*) Nevěřím, vážně?

JEHO MANŽELKA: (*nadšeně*) No! Takže; ten svět bude jako želva.

BŮH: (*zmateně*) Jasně – počkej želva?

JEHO MANŽELKA: No kareta!

BŮH: Co?! Proč k sakru kareta?

JEHO MANŽELKA: (*nevinně*) No... Suchozemská by přece neměla ty ploutvičky roztomilý, aby mohla plavat v tom vesmíru...

BŮH: (*samozřejmě*) Aha jasně! Proč mě to nenapadlo... (*zase nechápavě*) Můžeš to zopakovat?

JEHO MANŽELKA: No a dál. Ta želva bude mít na krunýři jako moře.

BŮH: Počkej, to jako bude to moře sedět nějak na tom krunýři, nebo bude v ní –

JEHO MANŽELKA: No ale to moře ponosou čtyři sloni, rozumíš, jakože budou stát té želvě na zádech!

BŮH: Cože, a jak jako –

JEHO MANŽELKA: No a v tom moři bude pevnina, jako zem, rozumíš.

BŮH: (*naštvaně*) A co tam dělá zase pevnina?

JEHO MANŽELKA: No tam bude přece žít člověk! (*k sobě*) Nebo tomu dát nějaký jiný název? Nahlas to nezní tak vznešeně...

BŮH: Co je kruci člověk? Chceš mi říct, že tam nastěhuju nějakýho domácího mazlíčka, aby mi to tam potřísnil Já vím čím?!

To byl očividně dobrý argument. Ale BOHOVA MANŽELKA se nedala tak jednoduše a začala ho svůdně hladit po rameni.

JEHO MANŽELKA: (*podlézavě a prosebně*) Ale ty ho uděláš děsně roztomilýho, že jó? Tak, jak to umíš jenom ty!

BŮH: No to né, to v žádným případě! Víš, jak dlouho ho budu designovat, abych si neudělal ostudu? Tušíš, co to bude práce?!

JEHO MANŽELKA: (*s nadějí*) Tak ho udělej stejného jako jsi ty! Budeš mít míň práce s vymýšlením podoby a... A třeba bude i jednodušší na údržbu! (*k sobě*) Na to bych vlastně asi moc nespolehala, jestli bude jako ty... (*nahlas*) Tak bude dokonalý!

BŮH: (*samolibě*) Tak je asi pravda, že by nemuselo být špatné ho udělat jako sebe... Pokaždé, když bych se na něj podíval, bych si uvědomil, jaký jsem – (*k sobě*) dokonalý... (*nahlas, už vážně*) No. To možná není úplně špatný nápad... (*k sobě*) ...narozdíl od těch předchozích...

JEHO MANŽELKA: (*nadšeně*) Íííí!!! Proboha –

BŮH: Pro mě?

JEHO MANŽELKA: – tys to tak krásně celé vymyslel!! A teď do toho!

BŮH: Klídek, mám na to ještě sedm dní.

JEHO MANŽELKA: (*nakvašeně*) Typický. Všechno na poslední chvíli, co? A sedmý den se navíc budeš určitě flákat! Žádný takový, osm dní budeš makat, abys nevyšel ze cviku!

BŮH: (*vyděšeně*) Počkej, už jsme si přece řekli, že týden bude mít jen sedm dní!

JEHO MANŽELKA: Situace se dynamicky vyvíjí! (*sladce*) Až budeš chtít zase poradit, určitě mi řekni!

BŮH: (*ztrápeně*) Ano, lásko! Ještě že víš, co mám dělat!